

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214010342
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8214010342.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2021, v trestnej veci obžalovaného V. O. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa

§ 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T 157/2014 zo dňa 11.11.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaného V. O. , nar. XX.XX.XXXX v E., okr. Z.,
trvale bytom Z. N.
XXXX/XXX, okr. Z.,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- ako jeden zo spoločníkov a súčasne aj ako jeden z konateľov obchodnej spoločnosti U. BJ, s. r. o. so sídlom v Z., X. XX (ďalej len „obchodná spoločnosť“), bez právneho dôvodu, predstierajúc poskytnutie pôžičky v sume 310.000,- eur v prospech obchodnej spoločnosti a jej následné nesplatenie, svojvoľne, bez súhlasu druhého spoločníka a súčasne konateľa obchodnej spoločnosti V. M., opäť bez právneho dôvodu, dňa 9. 4. 2009 v mene obchodnej spoločnosti ako prevodca (dlžník) uzatvoril so sebou ako fyzickou osobou a súčasne nadobúdateľom (veriteľom) zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve obchodnej spoločnosti, stavby „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX, zapísanej na L V číslo XXXXX v katastrálnom území Z. a bez zaevidovania uvedenej zmluvy do účtovníctva obchodnej spoločnosti a bez vedomia druhého spoločníka a konateľa obchodnej spoločnosti dňa 9. 4. 2009 na Správe katastra v Bardejove predložil túto zmluvu s návrhom na jej vklad, na základe ktorého Správa katastra v Bardejove rozhodnutím o povolení vkladu číslo V-XXX/XXXX z 27. 4. 2009 ho ako fyzickú osobu zapísala na LV číslo XXXXX katastrálneho územia Bardejov, ako vlastníka stavby „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX a obchodnej spoločnosti tak bola spôsobená škoda v sume 259.000,- eur, ktorá však v súčasnosti už netrvá,

t e d a

prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu

č í m s p á c h a l

obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa 213 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. a článku 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za splnenia podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá a ukladá obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona u s t a n o v u j e skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h/ Tr. zák. podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vykonávať pozíciu štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti na dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný V. O. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

ako jeden zo spoločníkov a súčasne aj ako jeden z konateľov obchodnej spoločnosti U. BJ, s.r.o. so sídlom v Z., X. XX (ďalej len „obchodná spoločnosť“), bez právneho dôvodu, predstierajúc poskytnutie pôžičky v sume 310.000,- eur v prospech obchodnej spoločnosti a jej následné nesplatenie, svojvoľne, bez súhlasu druhého spoločníka a súčasne konateľa obchodnej spoločnosti V. M., opäť bez právneho dôvodu, dňa 9. 4. 2009 v mene obchodnej spoločnosti ako prevodca (dlžník) uzatvoril so sebou ako fyzickou osobou a súčasne nadobúdateľom (veriteľom) zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve obchodnej spoločnosti, stavby „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX, zapísanej na LV číslo XXXXX v katastrálnom území Bardejov a bez zaevidovania uvedenej zmluvy do účtovníctva obchodnej spoločnosti a bez vedomia druhého spoločníka a konateľa obchodnej spoločnosti dňa 9. 4. 2009 na Správe katastra v Bardejove predložil túto zmluvu s návrhom na jej vklad, na základe ktorého Správa katastra v Bardejove rozhodnutím o povolení vkladu číslo V-XXX/XXXX z dňa 27. 4. 2009 ho ako fyzickú osobu zapísala na LV číslo XXXXX katastrálneho územia Bardejov, ako vlastníka stavby „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX a obchodnej spoločnosti tak bola spôsobená škoda 259.000,- eur, ktorá však v súčasnosti už netrvá,

Za to mu súd podľa § 237 ods. 4 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, 3 (§ 36 písm. j), § 39 ods. 4 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona ho zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku aj s poukazom na záverečné reči obhajcu na hlavných pojednávaniach dňa 15. 05. 2017 tak aj dňa 11.11.2019, následne odcitoval časť odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bardejov z 12. mája 2017 sp. zn. 1T/1 57/2014, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. 06. 2018 sp. zn. 5To/38/2017, v nasledovnom znení : „Súd na základe vykonaného dokazovania, podľa názoru súdu dostatočného pre náležité zistenie skutkového stavu a v rozsahu nevyhnutnom na meritórne rozhodnutie, po jeho objektívnom vyhodnotení podľa svojho presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, dospel k záveru o oslobodení obžalovaného V. O. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník“. Z obsahu uvedeného uznesenia odvolacieho súdu, mimo iného, vyplynulo, že rozhodnutie prvostupňového súdu je predčasné, pretože konanie obžalovaného nebolo posudzované aj z hľadiska naplnenia znakov iných trestných činov, keďže sa zameral výlučne len na naplnenie žalovaného trestného činu. Odvolací súd v tomto smere, mimo iného vyslovil právny názor, že sa javí ako potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu, okrem ustálenia skutočností podľa pôvodných úloh uložených znalcovi, skúmať, či uvedená spoločnosť v čase rozhodnom, najmä teda v roku 2008, mala dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie dotácií (pôžičiek) poskytnutých obžalovaným spoločnosti a to napr. aj porovnaním s objemom finančných prostriedkov vedených na účtoch spoločnosti, ich výberom z bankového účtu a s následným vyplatením obžalovanému, čo má potvrdzovať tlačová zostava znázorňujúca pohyby na analytickom účte 365 100 (viď príloha č. 6 na č.l. 308) a výdavkové doklady na č.l. 329-331, 333-337). K uvedenému bol do konania pribratý znalec pre odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo V. R. O. G. (ďalej znalec), ktorý vypracoval znalecký posudok s prílohami v rozsahu 215 strán so závermi na uložené úlohy pod bodmi 1. - 7. na stranách 13 až 17. Znalcovi ako podklady na vypracovanie znaleckého posudku bol predložený súdny spis sp. zn. 1T/1 57/2014, pokladničné doklady za roky 2007, 2008 a 2009 a výstupy z účtovníctva - účty 211, 221 a 365. Znalec k úlohe č. 1. uviedol, že v rokoch 2007 a 2008 vložil V. O. do pokladne spoločnosti U. BJ, s.r.o. (ďalej U. BJ) finančné prostriedky vo výške 5.730.905,82 SKK (190.264,42 EUR) a vybral finančné prostriedky vo výške 5.310.000,- SKK (176.259,71 EUR). Znalec k úlohe č. 2. uviedol, že určenie presného rozsahu pohľadávok a záväzkov voči V.O. k termínu 31. 12. 2017 nie je možné objektívne určiť. Samotná spoločnosť U. BJ si v účtovníctve nevedla podrobnú analytickú evidenciu vkladov a výberov samostatne pre každého z konateľov. Vzhľadom na to, že jednotlivé vklady a výbery boli účtované na účte 365/100, na ktorom boli účtované obraty aj v rokoch 2005 2006, ktoré nevedel identifikovať, kto skutočne realizoval jednotlivé vklady a výbery, nie je možné správne určiť aj stav pohľadávok a záväzkov V. O. k termínu 31. 12. 2017. V odpovedi k úlohe č. 5. znalec uviedol, že z údajov zistených z pokladničnej knihy a bankových účtov je možné konštatovať, že aj po vyplatení vkladu konateľovi (V. O.) mala spoločnosť U. BJ, s.r.o., dostatok finančných prostriedkov. Toto sú základné odpovede na položené otázky odvolacieho súdu v uvedenom smere, z ktorých nie je možné urobiť skutočný objektívny záver o vine obžalovaného. Prvostupňovému súdu uvedené závery znaleckého dokazovania nebránili, aby obžalovaného uznal vinným zo žalovaného skutku, ktorý, s poukazom na právny názor odvolacieho súdu, alibisticky prekvalifikoval na obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona s trestnou sadzbou 10 až 15 rokov. Obžalovaný od začiatku trestného stíhania tvrdil a stále tvrdí, že dotácie do spoločnosti U. BJ, s.r.o., poskytoval v drvivej prevahe on, pretože druhý konateľ V. M. v žiadnom prípade nemal toľko finančných prostriedkov. V Nemecku s ním pracoval O. K. a jeho švagor W., ktorí ak by vypovedali pravdu tak by potvrdili, že J. M. si nedoniesol toľko peňazí ako vypovedal. Pri výberoch si finančné prostriedky delili na polovicu, čoho svedkom bola účtovníčka spoločnosti L. M.. Obžalovaný prostredníctvom obhajoby ďalej zvyrazňuje, že je zarážajúce, že pri nezmenenom popise skutku z obžaloby (doslovne opísanom), prvostupňový súd tento schizofrenicky právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák., pričom neuviedol akým spôsobom, čím, mal obžalovaný porušiť všeobecne záväzným predpisom ustanovenú povinnosť (nie je citovaný) alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Navyiac v zmysle danej právnej kvalifikácie sa v skutku uvádza, že bola spôsobená škoda (veľkého rozsahu) 259.000,- Eur, ktorá však v súčasnosti už netrvá... Nikto sa doposiaľ nezamýšľal ani nezaoberal okolnosťou, či skutočne došlo k spôsobeniu reálnej škody, keď prakticky ihneď po zavkladovaní pôvodnej zmluvy boli vykonané právne kroky k tomu, aby sa nehnuteľnosť dostala späť do vlastníctva spoločnosti U. BJ, pričom do tohto procesu zasiahla aj prokuratúra. V skutočnosti tak došlo len k administratívne

prevodu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti bez jej reálnej držby a voľného nakladania - dispozície - s ňou zo strany obžalovaného. Obžalovaný V. O. z tohto dôvodu sa v danom štádiu trestného konania rozhodol uviesť na správnu mieru všetky okolnosti a skutočnosti, ktoré spôsobili to, že nehnuteľnosť vo vlastníctve spoločnosti U. BJ, stavba „Technická služba originality vozidiel“ zapísaná na liste vlastníctva číslo XXXXX v katastrálnom území Bardejov na parcele číslo XXXX/X XX, súpisné číslo XXXX, bola nedopatrením prevedená do vlastníctva na neho ako fyzickú osobu vkladom číslo V-XXX/XXXX z 27.04.2009. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. 01. 2019 síce uviedol, že si nepamätá s kým tú zmluvu písal. Teraz uvádza, že to bol V.. X. O., riaditeľ katastrálneho odboru v Z., s ktorým mal v tom čase dobrý priateľský vzťah, ktorý mu prisľúbil, že mu napíše zmluvu, ktorou by si poistil financie vložené do firmy U. BJ. Obžalovaný totiž v tom čase nevedel pracovať s počítačom a taktiež nemal právne znalosti na napísanie takej zmluvy. V.. D. O. mu následne potom zavolať, že má už zmluvu napísanú, aby šiel za notárom. Obžalovaný si zmluvu neprečítal, lebo nemal pri sebe okuliare. Neskôr keď si obžalovaný doma zmluvu prečítal s okuliarmi a zistil, že zmluva je napísaná na prevod majetku, volal hneď V.. D. O. a upozornil ho, že nechcel prevod majetku, ale záložné právo ako ochranu súkromného majetku, na čo mu mal povedať, že to nebude problém. V.. D. O. mal však v tom čase tzv. alkoholickú šnúru asi sedem dní, za ktorý čas došlo k zavkladovaniu pôvodnej zmluvy a prevodu majetku na osobu obžalovaného. V.. D. O. ako právnik mal a musel vedieť, že pôvodnou nešťastne napísanou zmluvou o prevode vlastníctva môže obžalovanému spôsobiť problémy, k čomu aj došlo a teraz mu reálne hrozí päť ročný nepodmienečný trest odňatia slobody. Keď s ním o tom hovoril obžalovaný povedal mu: „V., vieš aké mám postavenie, že mi to môže veľmi poškodiť“, čo považoval obžalovaný ako upozornenie, aby nezverejňoval informácie. Obžalovaný tiež zdôrazňuje, že 10 (desať) rokov nebol v spoločnosti U. BJ, ktorej je 50% majiteľom, J. M. doviedol túto spoločnosť na „psí tridsiatok“, o čom svedčí pripojený zoznam exekúcií (viď podanie obžalovaného vlastnoručne podpísané s prílohami - príloha č. 1. - 1e./). Predmetná nehnuteľnosť vo vlastníctve spoločnosti U. BJ, t. j. stavba „Technická služba originality vozidiel“ zapísaná na liste vlastníctva číslo XXXXX v katastrálnom území Bardejov na parcele číslo XXXX/XXX, súpisné číslo XXXX, bola takpovediac dieťaťom obžalovaného, jeho myšlienkou, na ktorej sa podieľal len on sám, k prevádzkovaniu ktorej bol vydaný súhlas 21.08.2008 a mala štyroch zamestnancov. Spoločník a konateľ U. BJ J. M. prevádzku „Technická služba originality vozidiel“ ako aj celú spoločnosť doviedol do takého stavu, že Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Bardejov (ďalej Obvodný úrad) dňa 18. 05. 2011 rozhodol o zrušení oprávnenia na vykonávanie kontroly originality pre U. BJ, s.r.o., a to dokonca na žiadosť samotného J. M.. Ak by sa spoločnosť U. BJ pod vedením J. M. nedostala do exekúcií tak prevádzkovaním kontroly originality by ročne získala cca 51.526 Eur, čo je od roku 2012 do roku 2019 strata 442.270,-67 Eur ! Takže ak dvaja robia to isté nie je to to isté !? Obžalovaný sa teda pýta : Kto spôsobil škodu U. BJ ? Obžalovaný alebo J. M. ? - príloha 2., 2a., 2b. A to nie je všetko - syn riaditeľa tohto Obvodného úradu W. I. si následne požiadal o udelenie licencie na vykonávanie kontroly originality, ktoré aj dostal. Takto možno hodnotiť konanie J. M. ako „darček“ pre riaditeľa obvodného úradu uvoľnením konkurencie v danej oblasti... Určite pozoruhodná korupciou zaváňajúca transakcia... Záverom obhajoba poukázala na skutočnosť, že obžalovaný nekonal v úmysle spôsobiť vlastnej spoločnosti, v ktorej je konateľom a 50 %-ným vlastníkom, žiadnu škodu. Zmluva vyhotovená V.. D. O., ako povedal obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. 01.2019, bola nešťastne napísaná, spôsobila chaos i intervenciu prokuratúry a nakoniec súdne konanie, lebo ináč už nebolo možné. V konečnom dôsledku došlo k náprave protiprávneho stavu „a restitutio in integrum“ bez spôsobenia akejkoľvek hmotnej škody. Opakovane preto obhajoba uvádza, že v danom prípade došlo len k administratívne prevodu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti na katastri nehnuteľnosti bez jej reálnej držby (ius possidendi), dispozície (ius disponendi), užívania (ius utendi) s ňou zo strany obžalovaného. Predmetná nehnuteľnosť stavba „Technická služba originality vozidiel“, ako je už uvedené vyššie, bola takpovediac dieťaťom obžalovaného, jeho myšlienkou, na vytvorení ktorej sa podieľal len on sám a napriek tomu sa obžalovaný neujal jej prevádzky, aby ju užíval ako vlastnú a požíval z nej úžitky vo forme zisku. Bez akejkoľvek snahy o poučovanie súdu o nadobúdanie vlastníckych práv, obžalovaný sa zavkladovaním pôvodnej zmluvy stal „vlastníkom“ predmetnej nehnuteľnosti len „de iure“, no nie „de facto“. Obžalovaný po zavkladovaní pôvodnej zmluvy nevyvíjal žiadnu aktivitu, aby sa ujal mu daných vlastníckych práv k predmetnej nehnuteľnosti, aby mal vec fakticky vo svojej moci. S poukazom na uvedené je preto toho názoru a presvedčenia, že sa nedopustil žalovaného skutku právne kvalifikovaného v napadnutom rozsudku ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona. Na záver obhajoba poukázala na skutočnosť, že predseda senátu prvostupňového súdu v predmetnej trestnej veci bol predsedom odvolacieho senátu Krajského súdu v Prešove (ďalej KS Prešov) vo veci 2Cob/54/2012, kde boli účastníkmi konania ako žalobca U. BJ, s.r.o., Bardejov právne zastúpenému V.. W. K. (splnomocnenec

poškodeného v tejto veci) za vedľajšej účasti V. M. proti žalovanému V. O. a to v konaní o vylúčenie žalovaného. Krajský súd v Prešove v senáte jeho predsedu V. W. W. rozsudkom z 28. 02. 2013 potvrdil rozsudok prvostupňového Okresného súdu Bardejov. Predseda senátu už v roku 2012, kedy vec napadla na KS Prešov, poznal a vedel aké sú vzťahy medzi konateľmi spoločnosti U. BJ, keď jeden konateľ V. M. chcel, aby druhý konateľ V. O. bol vylúčený z uvedenej spoločnosti a to práve pre uzavretie predmetnej Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktorá v znení jej dodatku z 27. 04. 2009, bola zavkladovaná Správou katastra Bardejov. Rozsudku KS Prešov zo dňa 28. 02. 2013 predchádzalo nariadenie pojednávania na odstránenie procesných pochybení prvostupňového súdu, pričom v jeho odôvodnení podrobne uviedol skutočnosti a právne dôvody svojho postupu. Aj keď bol obhajobe uvedený rozsudok KS Prešov svojou povahou, že v konaní bol úspešný obžalovaný, známy, nepoznal však jeho details, pretože ho v tomto konaní nezastupoval. Vzhľadom na uvedené sa javí postup a rozhodnutie senátu prvostupňového súdu, ktorého je predsedom JUDr. Milan Majerník, ako kontraproduktívne s dôvodom na vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania. Z uvedeného dôvodu, síce až v tomto štádiu trestného konania, keďže tak v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 Tr. por. neurobil sám dotknutý sudca, sa s klientom rozhodli z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 31 ods. 4 Tr. por. vniest' námietku zaujatosti predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a jeho vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania pre pochybnosť o jeho spôsobilosti rozhodovať nestranné. Účelom ustanovenia o vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v konkrétnej veci je upevňovanie dôvery účastníkov konania a verejnosti v nestrannosť postupu týchto orgánov, preto treba zabezpečiť, aby sa na rozhodovaní nepodieľal ten sudca, ktorý má preukázateľne k pojednávanej veci alebo osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. por. taký pomer, ktorý môže objektívne vzbudiť pochybnosť o jeho spôsobilosti rozhodovať nestranné.) V súčasnom štádiu trestného konania sa uvedená situácia daná postupom predsedu senátu prvostupňového súdu javí kontraproduktívne, keď pojednával a rozhodoval aj keď mal vedomosť o tom, že takto konal a rozhodoval ako predseda odvolacieho senátu vo veci rovnakých účastníkov konania a povahy veci. S poukazom na všetky uvádzané skutočnosti, skutkové a právne úvahy, je obžalovaný prostredníctvom obhajoby toho názoru, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu bol vydaný na základe nesprávneho vyhodnotenia doposiaľ zisteného skutkového a právneho stavu, pri nerešpektovaní práva na obhajobu zamietnutím návrhov na vykonanie dokazovania a z uvedených dôvodov preto navrhla krajskému súdu ako odvolaciemu súdu, aby po prehodnotení výsledkov dokazovania a zvážení všetkých okolností : podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol v intenciách podaného odvolania, resp. sám postupom podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku obžalovaného V. O. z pod obžaloby okresného prokurátora oslobodil.

Písomne odvodnené odvolanie predložil aj obžalovaný V. O., v dôvodoch ktorého uviedol, že všetko sa začalo po umŕtvení jeho financií vo výške 5,5 milióna slovenských korún. Pri sedeniach, vtedy ešte s priateľom V. X. O. (šéfom Katastra v Z.) mu prisľúbil, že mu napíše zmluvu, ktorou by poistil svoje financie vložené do firmy U., s.r.o.. Dôvod bol prostý, nevedel pracovať s počítačom a taktiež nedokázal napísať takúto zmluvu z dôvodu neznalosti príslušných právnych predpisov. O pár dní mu zavolať V. X. O., že má zmluvu napísanú, aby išiel u notára zmluvu overiť. Zmluvu nečítal, pretože sa ponáhlal kvôli iným povinnostiam a taktiež nemal pri sebe okuliare (+ 2,5 na čítanie). Následne večer doma po prečítaní zmluvy hneď volal D. O., kde ho upozornil, že nechcel prevod majetku, ale záložné právo ako ochranu svojho súkromného majetku Na to mu V. O. povedal, že nie je problém, že napíše dodatok ku zmluve, každý deň mu volal, ale mal „alkoholickú šnúru“, asi sedem dní a medzi tým sa majetok previedol na jeho osobu. S tým on nevedel nič spraviť a nemohol vedieť, či kataster pošle alebo nepošle na adresu spoločnosti U.,s.r.o.. O kópii zmluvy nerozhodoval. Ďalej obžalovaný považoval za potrebné spomenúť aj výpoveď p. M., v ktorej tvrdil, že do spoločnosti vložil 190,000,- eur. On žiadne peniaze nepriniesol z Nemecka, lebo žiadne nemal, mal starý Renault, ktorý mal 320 000 km a po troch, mesiacoch sa zničil motor. V Nemecku s ním pracoval O. K. a jeho švagor W. B.. Pokiaľ budú hovoriť pravdu, tak dosvedčia jeho slová. Ďalej k výpovedí p. M., ktorú on zobral do práce, aj keď mohol priateľa p. Z., no zobral ju, že je pre obidvoch cudzia a bude nestranná, čo sa žiaľ nepotvrdilo. Pri prvých problémoch ju požiadala o pomocnú zošit, povedala mu, že ho zobral p. M.. Pod prisahou klamala, ďalej klamala pri výberoch peňazí z banky a pri vkladoch na účet. Keď sa dohodli, že sa budú vyberať alebo vkladať financie, boli prítomný p. M. aj p. M.. Pri výbere bola suma rozdelená medzi ním a p. M. na polovicu, čoho bola svedkom aj p. M.. Pri investovaní boli obaja prítomní a sumy sa rozpisovali 50 % O., 50 % M., čiže nevyberal ani jeden cent na viac. Tým pádom jeho vklad zostal umorený a nevybratý, pretože tým ľuďom dôveroval. Taktiež má výhrady kvôli V. K., ktorý v snahe profitovať sa veľmi snažil ho znemožniť pre cieľ obohatiť sa, nakoľko v bufete v ich budove M. poskok p. N. vykrikoval, že,, O. príde aj o dom,

ktorý bude K.". Tomu nasvedčuje aj ďalšie konanie, keď napadli (bezodôvodne) predaj jeho domu Pod B. č. XX za 190.000,- Eur, ktoré potreboval na dokončenie penziónu v Z. N.. Dom predal p. E.. Žaloba bola vtedy zamietnutá ako neopodstatnená, taký je V.. K.. Svedkom bol V. K., u ktorého verí, žeby mu to mohol dosvedčiť (on má túto informáciu). Ich nehody (medzi obžalovaným a svedkom M.) už začali v začiatkoch ich podnikania, keď p. M. so svojím bratom V. chodili kradnúť do suseda R.. N. do Z. strojární, túto aktivitu im vytkol a bolo zle. Brat svedka M. sa pochválil, že „toho podvodníka obrali možno o 500.000 Sk" (R.. N., ktorý bol predtým jeho zamestnávateľom). Už vtedy začali prvé konflikty. V závere svojho podania obžalovaný vyjadruje obavy nad spravodlivým priebehom trestného konania v posudzovanej veci a to hlavne na podklade vzťahu medzi R.. B. B. a p. M., ktorý sú dobrý priatelia, kde mal p. B. pomáhať p. M. jednak zabezpečovať financie z eurofondov a jednak podľa jeho vedomostí má mať p. B. nadštandardné vzťahy na okresnej prokuratúre vo Svidníku, ktorá voči nemu vehementne vystupuje, ale aj na Krajskom súde v Prešove, preto dúfa, že sa v niekom ozve svedomie, lebo proti takej presile si on ako obyčajný človek neporadí. Nepamätá si, či padla od sudcu priama otázka na p. M., či bola pri delení peňazí po príchode O. z banky. Tým pádom by znalecký posudok bol bezpredmetný. Vklad O. vo výške 500,000 eur nebol braný do úvahy, tento vklad nenamietal ani M., ani M.. Toto rozhodnutie súdu preto považuje za jednostranné. Ďalej poukázal na prístup V.. X. O., ktorý ako riaditeľ Správy katastra v Bardejove musel ako právnik vedieť, že mu môže tým vyrobiť problém, ktorý dnes trvá už 10 rokov, začo on mám ísť do väzenia, čo sa mu vidí ako choré. Dôvod prečo to doteraz nepovedal bol tlak zo strany V.. O. na jeho osobu, že „V., vieš aké mám postavenie, že mi to môže veľmi poškodiť“. Preto to nepovedal ani vyšetrovateľom ani pred súdom. On predsa nie je schopný napísať takúto zmluvu, nakoľko to nedokáže. Vtedy nevedel zapnúť ani počítač a dodnes ovláda kvôli terajšiemu podnikaniu len základné úkony. Na dôkaz, že hovorí pravdu je ochotný ísť aj na detektor lži, alebo na posúdenie znalcom. Ďalej sa vyjadril k spoločnosti U., s.r.o., v ktorej je 50% majiteľom, v ktorej už 10 rokov nebol. Pán M. firmu doviedol na „psí tridsiatok". Na dôkaz toho, čo hovorí prikladám zoznam exekúcií, ktoré sú uvalené na firmu U., s.r.o.. (viď príloha). Pokiaľ by mala firma strážneho psa aj ten by bol exekvovaný. V prípade, že ho súd oslobodí spod obžaloby, je ochotný sa vrátiť po 10 rokoch do firmy a sľubuje, že firmu zbaví dlhov a dostanem ju do plusových čísel, ale súd by musel zbaviť p. M. konateľa spoločnosti, v tom prípade by to išlo.

Písomne odôvodnené odvolanie čo do výroku o treste predložil aj okresný prokurátor, kde v jeho písomných dôvodoch uviedol, že výrok o treste mal súd prvého stupňa odôvodniť tým, že trest odňatia slobody mimoriadne znížil vzhľadom na predchádzajúci život obžalovaného a možnosti jeho nápravy, keďže obžalovaný pred skutkom viedol riadny život, čo bolo priznané ako poľahčujúca okolnosť. Súdom prvého stupňa však bola predovšetkým zohľadnená podstatná skutočnosť a to dlhotrvajúce trestné stíhanie a súčasne aj to, že spôsobená škoda v čase prejednávania skutku netrvala a to aj vzhľadom na rozhodnutia v civilných konaniach a preto bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona. Podľa názoru súdu prvého stupňa trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne by bol vzhľadom na hodnotené okolnosti prípadu neprímerane prísny a nezohľadňoval by účel trestu v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, keďže vychádzajúc charakteristik obžalovaného, sa malo uňho jednať z hľadiska trestnoprávneho o jediný exces. Výmera trestu odňatia slobody uloženého obžalovaného súdom prvého stupňa však bola podľa názoru okresného prokurátora uložená v rozpore so zásadami určenými pre ukladanie trestov, no najmä s účelom trestu a tiež neboli splnené ani podmienky na takéto zásadne výrazné mimoriadne zníženie trestu zmysle § 31 ods. 1 Tr. zákona, keďže neboli na to zistené či už výnimočné okolnosti prípadu, resp. mimoriadne pomery na strane páchatel'a. Vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, pohnútku páchatel'a, jeho postoj k spáchanému činu, ako aj to, že na dosiahnutie neoprávnenej a neprímeranej výhody zneužil svoju funkciu (podľa § 37 písm. e/ Tr. zákona) uložený trest nebol uložený v súlade so zásadami ukladania trestov zmysle § 34 ods. 1 až ods. 4 Tr. zákona. V súvislosti s dĺžkou trestného stíhania je potrebné zdôrazniť, že na základe trestného oznámenia poškodeného zo dňa 04.01.2020 bolo dňa 12.05.2010 začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu, dňa 28.05.2010 bolo obžalovanému vznesené obvinenie a dňa 07.10.2014 podaná obžaloba. Vzhľadom na uvedené okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý výrok o treste a sám vo veci rozhodol.

K obsahu odvolania obžalovaného predložil písomne odôvodnené vyjadrenie splnomocnený zástupca poškodeného V.. W. K. v ktorom uviedol, že najzásadnejším obsahom odvolania obžalovaného je potvrdenie skutočnosti, ktorú poškodený tvrdí od začiatku a síce, že autorom zmluvy bol V.. X. O., ktorý v konaní opakovane vypovedal ako svedok a klamal aj o tom ako k samotnému prevodu došlo. Na tomto základe preto navrhol, aby súd odstúpil vec prokuratúre za účelom začatia trestného stíhania svedka

pre krivú výpoveď. Uvedené jednoznačne vyplýva aj zo všetkých dôkazov a tiež z odborného vyjadrenia znalca R. W., pričom zo vzájomnej súvislosti týchto dôkazov vyplývajú nasledovné skutočnosti. Za mimoriadne dôležité je potrebné uviesť to, že tomu nebolo pre alkoholickú šnúru svedka O., ale na základe predžalobnej výzvy poškodeného, kedy obaja aktéri zistili, že zmluva je vadná. Dodatok bol teda vyhotovený a do spisu vložený až po povolení vkladu. Zmluvu pripravil obžalovaný spolu s vkladárom V. O.. Dodatok bol vyhotovený na tom istom zariadení ako pôvodná zmluva, avšak až po povolení vkladu, z čoho plynie, že ho opätovne vykonal O.. Prevod bol od počiatku myslený ako trvalý, nakoľko zmluvy o zabezpečovacom prevode sa do novely účinnej od roku 2009 presne z týchto dôvodov uzatvárali a v zmluve je aj uvedené, že obžalovaný nehnuteľnosť nadobudne. Práve po výzve zmluvu úplne zmenili dodatkom, tak ako boli poučení v predžalobnej výzve. Jediné na čo zabudli, je odkiaľ sa vzala tvrdená pôžička, ktorú obžalovaný po celý čas vydáva za akúsi investíciu, či ochranu majetku, pričom všetky tvrdenia v tomto smere sú vymyslené (G fáza, kúpa Tourage atď.) a dôkladne vyvrátené písomnými dôkazmi. K ďalším dôvodom odvolania uviedol, že totožnosť skutku bola zachovaná a súd teda nepochybil, ak konanie obžalovaného kvalifikoval ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, nakoľko v zmysle záverov odvolacieho súdu tak mal vykonať, t.j. posudzovať či konanie obžalovaného nespĺňa znaky iného trestného činu, keďže o podvod sa jednať nemalo. Ohľadne znaleckého posudku obžalovaný stavia svoju obranu na výsledkoch opätovného znaleckého dokazovania. Zvýrazňuje záver, že spoločnosť mala dostatok prostriedkov, čo však svedčí v neprospech obžalovaného, ktorý ak mal vymyslenú pohľadávku, tak ju nepotreboval zabezpečiť. Zásadný záver o vyplatení dotácii obžalovaného však obhajoba opomenula. Obžalovaný dosiaľ dotácie spoločníka M. nespochybňoval, preto je bezvýznamná jeho argumentácia o svedkoch K. a švagrovi W.. Obžalovaný zrejme zabudol, že po návrate p. M. so zahraničím ten priniesol podnikateľský zámer na výrobu bioplynových staníc, ktorú spoločne so získaným zahraničným investorom aj vykonávali cestou spoločnosti Q., s.r.o., niekoľko rokov. Poškodený v priebehu celého konania tvrdil, že finančný stav firmy nemôže mať rozhodujúci význam pre posúdenie viny, nakoľko bez ohľadu na finančnú kondíciu firmy nemožno len tak vymyslieť pohľadávku a scudziť ani zabezpečiť hlavný podnikateľský majetok. Čo sa týka škody, tak v tomto smere nemožno spochybňovať jej vznik, budova totiž scudzená bola aj keby tomu bolo len so zabezpečovacích dôvodov, aj tak by sa jednalo o protiprávne konanie, lebo sa zabezpečovala vymyslená pohľadávka, čo nemožno opomínať. Aj po dodatku predsa platilo, že pokiaľ nebude v lehote uhradená pôžička nastupuje režim predaja nehnuteľností, čo znamená, že jednak nemohla spoločnosť s nehnuteľnosťou disponovať a súčasne bez vôle druhej strany sa pristúpiť k dražbe. Navrátenie nebolo zásluhou obžalovaného, ale aktivitou poškodeného. Keď obžalovaný z predžalobnej výzvy zistil právny problém, neusiloval sa vec napraviť čestne, ale spravil so svedkom O. dodatok, ktorý ten založil do spisu, ktorý mal celý čas na stole. Medzi listinami sa pri nahliadnutí do katastrálneho operátu konateľom M. po povolení vkladu žiadne výzvy ani dodatok nenachádzali, čo bolo aj súdu preukázané. Jedinú správnu vec uvádza obžalovaný pri určení škody na ušlom zisku a síce, že to mohlo byť min. cez 50.000 € ročne. Mýli sa však v tom, kto škodu spôsobil, nakoľko to bol on sám. Uvedené poškodený tvrdil aj v súdnom konaní o náhradu škody, kde k tomu pripojil aj potencionálny ušlý zisk, keďže firma mohla robiť aj STK, čo by príjmy znásobilo. Za viac ako 10 rokov od prevodu tak škoda presahuje pol milióna eur, a v prípade získania licencie na STK ide o viac ako milión eur. Priamo poškodeným je tak aj spoločník M., ktorý mohol mať 50% podiel na tomto zisku. Poškodený preto vyslovuje počudovanie nad konštrukciou obhajoby o konaní v prospech p. I., čo je zjavne nepodložený výmysel, ako všetky doterajšie tvrdenia obžalovaného. Konateľ M. bol so zákona povinný oznámiť príslušnému úradu, že spoločnosť nespĺňa podmienku zákona na preukázanie majetku v požadovanej výške, čo aj urobil, inak by okrem zrušenia licencie bola spoločnosť sankcionovaná. Čo sa týka námietky zaujatosti, tak tá zrejme vychádza z omylu, nakoľko konajúci sudca určite nemohol rozhodovať skoršiu civilnú vec o vylúčení obžalovaného zo spoločnosti poškodeného, ktorú pritom ten nepochopiteľne vyhral, keďže súdy nechceli zohľadniť argument, že ak spoločník svojim hlasovaním „drží“ vo funkcii ako konateľa samého seba, tak je tu dôvod na jeho vylúčenie. V prípade JUDr. Milana Majerníka rozhodujúceho v trestnej veci sa podľa názoru poškodeného jedná o syna sudcu Krajského súdu v Prešove, tiež JUDr. Milana Majerníka. Všetky tieto okolnosti navyše boli obžalovanému zrejme, avšak pokiaľ bol ten oslobodený, zaujatie konajúceho sudcu nepocíťoval. Na základe uvedeného a v spojení so skorším podaním trvá na dôvodoch pre odmietnutie odvolania a v prípade, ak sa s touto argumentáciou odvolací súd nestotožní, navrhol, aby odvolanie obžalovaného zamietol a vo vzťahu k výške trestu trvá na skoršom podaní v spojení s odvolaním prokurátora. Za dôležité považoval vyjadriť sa aj k prílohe a to poznámkam spísaným samotným obžalovaným. Na záver nad rámec uvedeného splnomocnenec poškodeného uviedol, že aj keď sa v tomto smere vyjadroval, nikdy nechcel ani nepovedal, že chce či bude mať O. dom. Je to spôsob obrany obžalovaného, kydať na všetkých naokolo, čo vyplýva aj z

ďalšieho textu. Pán M. sa dôrazne ohradzuje voči krivým obvineniam z krádeži s jeho bratom. Ide zas o novinku, ktorú vytiahol obžalovaný s cieľom poškodiť svojho spoločníka, vďaka ktorému nadobudol takmer bez pohnutia prstom veľký majetok. Za vrchol všetkého je potrebné považovať prizívanie sa odsúdeného na antikampani proti p. B..

Vyjadrenie k dôvodom odvolania obžalovaného písomne doplnil v postavení štatutárneho orgánu poškodenej spoločnosti aj V. M., ktorý uviedol, že pokiaľ bolo odôvodnenie odvolania obžalovaného vo veci predložené až po štyroch mesiacoch nie je si istý, či je to právne možné ale podľa jeho laického názoru odvolanie obžalovaného bolo doručené po termíne a preto by malo byť neplatné. Samotné odvolanie nie je ničím novým, až na skutočnosti, ktoré už spomenul V. K.. Dôvody uvedené v odvolaní sú dvanásť rokov staré argumenty opakované obžalovaným bez akýchkoľvek dôkazov. Svedka J. M. prekvapuje, že uznávaný obhajca ako je V. R. O. obhajuje tieto ničím nepodložené tvrdenia a klamstvá obžalovaného. Mimo iného tvrdí, že skutok bol najprv posúdený ako obzvlášť závažný zločin podvodu a teraz ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, v tejto súvislosti svedok J. M. zvyrazňuje, že tento skutok bol pôvodne žalovaný a vyšetrovaný ako trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zákona. Protiprávnosť konania i úmysel obžalovaného boli zistené v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove, kde rozsudkom zo dňa 16.04.20103 č.k. C/120/2009-143 súd uznal spornú zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva za ako absolútne neplatnú. Z tohto dôvodu nie je pravdou, že obžalovaný vrátil budovu dobrovoľne, ale spomínaným rozsudkom bol kataster nútený budovu vrátiť. Taktiež nie je pravdou, že obžalovaný nerobil žiadne kroky, ktoré by nasvedčovali, že sa chce majetku zmocniť a že ho nepokladá za svoje vlastníctvo. V prvom rade vymenil vchodové zámky, aby mu znemožnil prístup do predmetnej budovy. V tomto protiprávnom konaní pokračoval a prenajal budovu za smiešnu cenu. Ako dôkaz priložil k podaniu nájomnú zmluvu. Pri hodnotení doterajšieho priebehu trestného konania J. M. vyjadril pochybnosti nad spravodlivým a nestranným priebehom konania v posudzovanom prípade aj vzhľadom na doterajšie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní (včítane prokuratúry) a súdu prvého stupňa konfrontujúc ich z rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 26.07.2018, ktorým bol zrušený rozsudok procesného súdu ktorý oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Zdôrazňuje, že všetky tvrdenia obžalovaného V. O. v jeho ostatnom podaní k rozsudku prvostupňového súdu, ktorý ho uznal vinným zo zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ktoré sa majú týkať osoby pána B., ale aj jeho právneho zástupcu V. W. K., pani M., jeho brata, či pána N. sú len obyčajné nezmysly, no hlavne výmysly, nakoľko už ním naznačené nadštandardné vzťahy obžalovaného na prokuratúre, či na súde mu umožnili v posudzovanom prípade v rámci obhajoby (obrany) mnohokrát až nad rámec zákona, dokázať svoju nevinu. Pri následnom hodnotení dôkazov J. M. uviedol, že po predložení znaleckého posudku na Výzvu Správy katastra v Bardejove k číslu V XXX/XXXX a Dodatku z dňa 27.04.2009 k Zmluve o zabezpečovaní záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 obžalovanému došlo, že bude nasledovať vykonanie znaleckého posudku samotnej Zmluvy o zabezpečovaní záväzku prevodom práva z dňa 09.04.2009. Týmto znaleckým posudkom by sa potom dokázalo, že tento trestný čin naplánoval a vykonal spolu s bývalým riaditeľom Katastrálneho odboru v Z., V. X. O.. Obžalovaný okamžite využil túto informáciu vo svoj prospech a spomenie si po 12 rokoch kto napísal zmluvu. Obviňuje V. O., čím sa snaží zakryť svoju spoluúčasť a hlavne potom čo obžalovaný O. priznal, že V. O. napísal Zmluvu o zabezpečovaní záväzku prevodom práva z dňa 09.04.2009, tak nie su pochybnosti, že V. O. nemohol prísť nato, že pani, ktorá bola vtedy na podateľni mohla urobiť chybu. Je presvedčený, že toto nie je prvý takýto podvod, ktorý V. O. urobil, pričom bližšie vysvetlil, že asi tak rok až dva pred rokom 2009 keď ich vzťahy s obžalovaným ešte boli dobré, pri jednom zo spoločných sedení na Z. salaši pri jedle mu obžalovaný opísal presný postup, vlastne totožný ako v posudzovanom prípade ako sa dá pripraviť spoločníka o majetok, keď potom v roku 2009 zistil, čo urobil jeho spoločník - obžalovaný, tak hneď vedel kto za tým je. Aj vzhľadom na doposiaľ uvedené no hlavne výsledky označeného odborného vyjadrenia znalca z odboru písomoznalectva preto vyjadril pochybnosti nad zákonnosťou postupu polície pri vybavení jeho trestného oznámenia na V. O. pre zneužitie právomoci verejného činiteľa, keď vo veci konajúcejmu príslušníkovi polície postačilo pre „uzavretie“ prípadu len vyjadrenie V. O. a zamestnankyne katastra, že sa „to tak robí“, bez toho, aby vo veci vykonal riadne dokazovanie, príkladmo aj pribratím znalca z odboru písomoznalectva. Ďalej považuje p. M., ktorú pozná 20 rokov, za jedného z najčestnejších ľudí akých pozná, je presvedčený, že nikdy by neklamala ani kvôli vlastnej rodine, preto považuje vyjadrenia obžalovaného ktorými spochybňuje dôveryhodnosť tejto svedkyne za klamstvá a výmysly. Tiež uviedol, že keď sa po viac ako 10 rokoch vrátil zo zahraničia tak doniesol robotu, nemeckého spoločníka a 200 000 € pôžičky na začiatok a bohužiaľ dal vtedy obžalovanému O. 25% z jeho 50% . Celý čas ho okrádal, parazitoval a hral sa na ekonóma a nakoniec v roku 2009 ukradol

všetko. Na margo toho, či mal peniaze alebo nie, obžalovaný O. skúša do toho zatiahnuť jeho švagra a p. K. a toto považuje za choré. Celý jeho život pracoval a nielen 8 hodín denne. Za bývalého režimu dostal byt za smiešnych 30 000 Sk, ktoré splatil z prvej výplaty keď začal pracovať v Rakúsku. Býva stále v tom istom byte, nemal nikdy nové auto, jeho žena celý život cestuje autobusom. V živote nebol na dovolenke. Jeho deti skončili učňovské školy s maturitou takže ich „štúdiá“ ho stáli smiešne peniaze, keďže v časoch ich školského veku zarábala minimálne desať násobne viac, ako boli bežné platy na Slovensku. Každé z jeho detí sa od skončenia školy stará samo o seba. Jedna dcéra žije v Bratislave v byte jej manžela a druhá dcéra žije v Atlante v USA a podľa obžalovaného O. má svedčiť v jeho prospech o tom, či mal J. M. peniaze alebo nie jeho švagra a p. K.. On svoje súkromné peniaze nikdy nemal v banke a ani nemá a myslí si, že ani mať nebudem. Peniaze, ktoré mal z neho postupne vyťahoval obžalovaný O. ako vklady do firmy na stavbu Kontroly originality. A keď kontrola originality už fungovala tak „vybielil“ účty a pokladňu, nezaplatil dodávateľom za materiál na stavbu a ani dodávateľom za materiál, ktorý potrebovali pri výrobe. Nezaplatil mzdy, ani sociálne a zdravotné odvody za zamestnancov a za zamestnávateľa (čo bola jeho povinnosť zo zákona a aj z funkcie, ktorú zastával vo firme) a potom ukradol budovu vrátane zariadenia (strojov pre vykonávanie kontroly originality a emisnej kontroly) spolu s V.. O., ktorý už mal s tým skúsenosti. Je presvedčený, že kontrolu originality, emisné kontroly a do budúca aj kontrolu STK chcel len pre seba. Už pri výstavbe oploštenia bolo správanie obžalovaného O. podozrivé, lebo keď sa spýtal, že prečo nemajú prístupovú bráničku od starej budovy, tak mu povedal, že netreba, že to obídu, čo každému pripadalo ako nezmyselný argument. J. M. zdôraznil, že dvanásť rokov predkladá dôkazy na každé jeho tvrdenie a stále nemá žiadny výsledok aj napriek tomu, že obžalovaný nepredložil za 12 rokov nič, len výmysly, no chce všetkých ubezpečiť, že to tak nenechá, aby zlodeji beztriestne celý život kradli. Pokiaľ dáva obžalovaný sľuby, že privedie firmu U. BJ, s.r.o., do plusových čísel, v prípade, keď M. bude vylúčený ako konateľ tejto spoločnosti, lebo obžalovaný podniká v inom odvetví a je úspešný. Oproti tomu ako príklad uviedol obžalovaného daňové priznania, z jeho „úspešnej firmy“, ktoré sú verejne dostupné a sú zverejnené na web stránke v registri účtovných závierok, kde počas štyroch rokov podnikania z miliónových obrátov je iba v jednom roku zisk po zdanení vo výške 41 923 € a ostatné roky vykazujú stratu vo výške 137 932 eur. Je presvedčený, že uvedené skutočnosti predložené aj v tomto podaní pomôže odvolaciemu súdu urobiť si obraz o charaktere obžalovaného a aj o tom ako nadobudol majetok.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku (už v poradí druhého v prejednávanej veci) ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom nariadeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť - postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu - sp. zn. 5To 38/2017 zo dňa 26.06.2018.

V konaní pred okresným súdom boli teda vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Svoje skutkové závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o skutkových zisteniach tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku .

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a okresného prokurátora, pričom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

V prvom rade krajský súd držiak sa svojich pôvodných právnych úvah (sp. zn. 5To 38/2017 zo dňa 26.06.2018) pri hodnotení ustáleného skutkového stavu však dospel k inému záveru o právnom posúdení skutkových zistení v otázke viny obžalovaného (ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona) oproti právnej kvalifikácii ustálenej okresným súdom v odvolaní napadnutom rozsudku (ako obzvlášť závažný zločin porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona).

Krajský súd súčasne pri tomto postupe zistil existenciu skutočností rozhodných pre ich zohľadnenie pri ukladaní druhu no najmä výmery trestu, konkrétne po zistení zbytočných prieťahov v tomto trestnom konaní, ktoré nie možné bez rozumných pochybností dávať za vinu obžalovanému, z tohto dôvodu mal krajský súd zato, že v posudzovanej prípadе bolo na mieste ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenú trestnú sadzbu.

Išlo však iba o také skutočnosti (nedostatky), ktoré na podklade dokazovania už vykonaného okresným súdom po úprave výroku o vine (bez zmeny skutkového stavu) a nadväznosti na to aj treste bolo možné napraviť (v prospech obžalovaného) aj v odvolacom konaní, čo bol aj dôvod pre zrušenie rozsudku okresného súdu vo výroku o vine a treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/,d/,e/, ods. 3 Tr. poriadku, kde následne krajský súd na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozsudkom sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného V. O..

Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V prvom rade je potrebné uviesť, že až doposiaľ sa nepodarilo na podklade produkovaných dôkazov potvrdiť existenciu zmluvy o pôžičke medzi spoločnosťou U. BJ, s.r.o., Z. a obžalovaným V. O. ako fyzickou osobou, ktorá mala preukazovať dôvod pre ktorý obžalovaný V. O. pristúpil na radu svojich právnikov k takejto forme zabezpečenie svojich investícií do spoločnosti vo forme zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009, ktoré považoval za svoju pôžičku poskytnutú v prospech spoločnosti U. BJ, s.r.o., Bardejov.

Jediná zmienka o existencii zmluvy o pôžičke (okrem výpovedí obžalovaného) je totižto uvedená len v samotnej zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 - v ktorej, konkrétne čl. I. sú opísané jej (je možné sa len domnievať) podstatné náležitosti - uzavretá medzi veriteľom obžalovaným

V. O. a dlžníkom spoločnosťou U. BJ, s.r.o., so sídlom v Z., X. 2, dňa 10.11.2008 na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi pôžičku v sume 310 000 eur (9,393,060 Sk), kde dlžník sa zaviazal túto sumu vrátiť najneskôr do 15.04.2009.

Súčasne platí, že spornú „zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009, Okresný súd Bardejov rozsudkom č.k. 3C/120/2009 - 143 zo dňa 16.04.2010, právoplatný dňa 29.05.2010, určil za absolútne neplatnú, kde okrem iného ani v tomto konaní ako to plynie z odôvodnenia tohto rozsudku nebola existencia zmluvy o pôžičke preukázaná.

Za danej dôkaznej situácie je možné konštatovať, že nebolo bez rozumných pochybností dokázané - a obžalovaný žiadnym spôsobom neprispel k tomu, aby tieto pochybnosti boli rozptýlené a to najmä z pohľadu jeho vyjadrení k veci, ktoré zjavne prispôboval vyvíjajúcemu sa obsahu dokazovania - aby obžalovaný vedel právne relevantne preukázať vznik pohľadávky (práva) na podklade ktorej si mal uplatňovať jej zabezpečenie prostredníctvom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 k označenej nehnuteľnosti, napokon sám obžalovaný priznáva, že zmluva o pôžičke nebola vyhotovená v písomnej forme, preto nebola ani súčasťou účtovníctva spoločnosti. Súčasne platí, že neboli produkované ani dôkazy preukazujúce obžalovaným verbalizované tvrdenia v rámci svojich výpovedí v trestnom konaní o dojednaní zmluvy o pôžičke ústnou formou medzi ním a spoločnosťou - teda J. M. ako druhým konateľom (dá sa predpokladať, keďže sám so sebou ústne zmluvu uzavrieť nemohol), keďže uts. § 657 OZ ako podstatnú náležitosť zmluvy o pôžičke jej písomnú formu nevyžaduje.

V tejto súvislosti obžalovaný ako to vyplýva z jeho výpovedí vlastne sám určuje rozsah finančných prostriedkov, ktoré považuje za svoju pôžičku (investíciu) spoločnosti v sume cca 395 000 eur z čoho 100 000 eur predstavuje jeho vlastnú dotáciu pokladne spoločnosti, spolu so sumou obžalovaným vyčíslených finančných strát pre spoločnosť U. BJ, s.r.o., Z., spôsobených neúspešnými projektmi jeho spoločníka J. M. pri projekte „G- fázy“ 195 000 eur a „Taviacej pece“ 100 000 eur. No aj napriek jeho opakovanej snahe, ako to obžalovaný tvrdí o spoločné a vzájomné vyrovnanie svojich pohľadávok (či rozdelenia spoločnosti) zo spoločníkom V. M. z majetku spoločnosti mu tieto finančné prostriedky do konca roka 2008, či začiatku roka 2009 neboli vyplatené, čo mal byť dôvod pre takýto spôsob ochrany svojich investícií do spoločnosti, keďže jej tržby a finančná kondícia sa aj vzhľadom na neúspešne zrealizované investičné akcie jeho spoločníka vyvíjala dlhodobo negatívne.

Okrem toho, že tieto tvrdenia obžalovaného, ako už bolo naznačené nenašli oporu v obsahu produkovaných dôkazov (včítane znaleckého posudku č. 79/2019 znalca V. R. O. G.) tak rovnako obžalovaný zrozumiteľne nevysvetlil, (čo len zvyšuje nedôveryhodnosť jeho tvrdení o poskytnutí pôžičky spoločnosti) zjavný rozdiel v sume 395 000 eur ním stanovenej celkovej dlžnej čiastky a v sume 310 000 eur, ktorú určil v zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 ako sumu pôžičky, ktorú chcel týmto zabezpečovacím inštitútom „ochrániť“ pred možným svojvoľným nakladaním s majetkom spoločnosti zo strany druhého spoločníka a konateľa ich spoločnosti.

Opierajúc sa o uvedené za danej dôkaznej situácie nebol bez rozumných pochybností preukázaný dôvod (tzv. kauza - reálne poskytnutie pôžičky veriteľom dlžníkovi) vzniku pohľadávky veriteľa - a teda na podklade akej právne relevantnej skutočnosti vzniklo právo veriteľovi v tomto prípade obžalovanému V. O. na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a naopak dlžníkovi v tomto prípade obchodnej spoločnosti U. BJ, s.r.o., so sídlom v Z., X. 2, v ktorej bol obžalovaný spoločníkom a konateľom vznikla povinnosť splniť záväzok (dlh).

Ďalej platí, že predmetom dokazovania v posudzovanom prípade nebolo vyvrátiť tvrdenie obžalovaného, že mu spoločnosť dlhovala finančné prostriedky, (čo jednoznačne nemalo preukázať ani znalecké dokazovanie V. R. O. G.) čím by mal mať obžalovaný podľa svojej argumentácie právne relevantný podklad (titul) pre zabezpečenie svojej pohľadávky uvedeným inštitútom občianskeho práva, ale či za vinu mu kladené konanie spočívajúce v nakladaní s majetkom spoločnosti U. BJ, s.r.o., v Z. - je ešte možné podradiť pod výkon najmä konateľských oprávnení v tejto spoločnosti a pokiaľ v prípade, že došlo k prekročeniu týchto oprávnení, posúdiť či vo vzťahu k tomuto majetku spoločnosti išlo o jeho prisvojenie si zo strany obžalobného alebo či týmto konaním obžalovaný skôr neporušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou riadneho hospodára ako konateľovi a štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti to ukladá jednak Obchodný zákonník, ale aj Spoločenská zmluva alebo či vôbec v posudzovanom prípade takého jeho konanie by zakladalo jeho trestnú zodpovednosť.

Opierajúc sa o skutočnosti plynúce z vykonaného dokazovania a to aj v reakcii na ostatnú argumentáciu obžalovaného v rámci odvolacích námietok, podľa názoru krajského súdu je nepochybné, že V. J. pokiaľ by mal byť autorom celej zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 - ako to v rámci svojho písomne odôvodneného odvolania tvrdí obžalovaný - ktorú mal potom obžalovaný predložiť dňa 09.04.2009 na Správu katastra v Bardejove, tak práve obžalovaný V. O. bol tým, kto musel V. J. predložiť rozhodujúce podklady o skutočnostiach, ktoré sa preniesli do uvedenej zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva a teda, že predmetom zabezpečenia - bude záväzok spoločnosti U. BJ, s.r.o., voči obžalovanému V. O. z titulu pôžičky v sume 9 339 060 Sk uzavretej dňa 10.11.2008 so splatnosťou najneskôr do dňa 15.04.2009 - a súčasne pre zabezpečenie splnenia tohto záväzku bude použitý prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti stavba „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX, zapísanej na LV číslo XXXXX v katastrálnom území Bardejov.

Rovnako je potrebné zvýrazniť obsah tohto právneho úkonu - tejto zmluvy - z ktorého predsa plynie preskúmateľný prejav vôle „zmluvných strán“, ktoré reálne reprezentuje jedna a tá istá osoba a to obžalovaný V. O. ako osoba konateľa spoločnosti prevádzajúcej vlastnícke právo k nehnuteľnosti a obžalovaný V. O. ako fyzická osoba, ktorá označené vlastnícke právo má nadobudnúť, v prípade nesplnenia záväzku v (obžalovaným ako veriteľom) určenej lehote.

Súčasne platí, že vlastne obžalovaný ako veriteľ a dlžník v jednej osobe si sám určuje rozsah záväzku, deň jeho vzniku, no čo je rozhodujúce z hľadiska kedy mal byť návrh na vklad „zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva do katastra“, a to dňa 09.04.2009 predložený na Správu katastra v Bardejove sám obžalovaný, vlastne sebe určuje aj lehotu „siedmych dní“, kedy ešte mohla spoločnosť U. BJ, s.r.o., ako dlžník odvrátiť prevod vlastníckeho práva v prospech veriteľa - obžalovaného, keďže lehota splatnosti pôžičky mala byť určená najneskôr ku dňu 15.04.2009.

Za danej situácie potom z hľadiska uvedeného je možné hodnotiť spôsob správania sa obžalovaného, jeho pohnútku (motiváciu) z pohľadu formy zavinenia, ako priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona v ktorom bolo zahrnuté konanie obžalovaného - ak obžalovaný tvrdí, že existuje dlh ktorého existencia vôbec preukázaná nebola, a už vôbec nie v takom rozsahu ako to tvrdí - v sume 9 339 060 Sk (310 000 eur). Súčasne tento záver dopĺňa zistenie, že okrem obžalovaného zjavne nikto v obchodnej spoločnosti nevedel o existencii zmluvy o pôžičke - rovnako tak nevedel o stanovenom termíne vyplatenia pôžičky do 15.04.2009 s následkom prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, keďže štatutárny orgán spoločnosti, (iný rozdielny od osoby obžalovaného), nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 s následkom v nej predpokladaným, keďže k samotnému tzv. zavkladovaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti predsa malo dôjsť dňa 27.04.2009, čo bolo vlastne 11 dní po splatnosti údajne pôžičky (splatnosť do 15.04.2009) - takéto správanie sa obžalovaného potom nie je možné bez rozumných pochybností hodnotiť inak ako snahu (úmysel) obžalovaného bez vedomia druhého zo spoločníkov previesť majetok spoločnosti na seba ako fyzickú osobu, majetok, s ktorým ako konateľ spoločnosti mal právo, no súčasne aj povinnosť nakladať v prospech spoločnosti a takto s ním disponovať, no bez opory v rozhodnutí na to určených orgánov spoločnosti - valného zhromaždenia čl. 12 Spoločenskej zmluvy, resp. ust. § 135a Obchodného zákonníka a zneužívajúc zákonom mu priznané práva štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti v rozpore s dobrými mravmi konal bez rozumných pochybností s úmyslom odňať z dispozície spoločnosti jej majetok vo svoj prospech, a teda prisvojiť si ho.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného, ani následné „kroky“ obžalovaného, kedy sa mal snažiť vzniknutý stav za ktorý „on nemohol“ zvrátiť podaním doplnujúceho návrhu zo dňa 27.04.2009, ktorý mal upraviť pôvodné znenie zmluvy zo dňa 09.04.2009 na Správu katastra v Bardejove ho nezbavujú trestnoprávnej zodpovednosti, ale práve naopak.

Obžalovaný totižto argumentuje, a tu sa napokon aj v tejto súvislosti vyjadrenia obžalovaného svedka V. O. v zásade rozchádzajú, že to bol on kto zistil, že je zmluva zle formulovaná (nechcel prevod vlastníckeho práva na svoju osobu, ale zabezpečenie pohľadávky) a preto žiadal V. O. o jej nápravu a naopak svedok V. O. zase tvrdil, že to bol on kto zistil dôvod pre doplnenie (úpravu) zmluvy a preto mal menovaný svedok telefonicky obžalovaného na túto skutočnosť upozorniť a osobne dňa 27.04.2009 prevziať „Dodatok k zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009“ a založiť do na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu vedeného pod V 524/2009.

Krajský súd má za to, že bez rozumných pochybností nie je možné uveriť tvrdeniu ani jedného z menovaných, naopak z listinných dôkazov predložených právnym zástupcom konateľa poškodenej spoločnosti J. M., ale aj jeho výpovede, ktoré sa navzájom bez zásadných rozporov dopĺňajú, preukazujúce od dňa 30.04.2009 jeho aktivitu vo forme písomných podaní (námietok) ako na Správe katastra v Bardejove tak na vydanie predbežného opatrenia na Okresnom súde v Bardejove je zrejmé, že až po tzv. zavkladovaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, kedy sa o vzniknutom právnom stave dozvedel druhý zo spoločníkov J. M., tu okamžite vzniká snaha zo strany správy katastra (a je bez významu, či z iniciatívy obžalovaného, resp. V. O.) napraviť vzniknutý protiprávny stav spomínaným „Dodatkom zo dňa 27.04.2009 k zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009“, tak, aby bol v súlade s platnou právnou úpravou v čase kedy došlo k tzv. zavkladovaniu vlastníckeho práva, nakoľko pôvodné znenie zmluvy zo dňa 09.04.2009 a jeho podstatné náležitosti, boli zjavne neúplné a v rozpore s platným znením Občianskeho zákonníka (od 01.01.2008 zákon č. 568/2007 Z. z.).

No ani doplnok zo dňa 27.04.2009 k pôvodnej zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 nemohol zmeniť povahu tohto právneho úkonu, nakoľko zabezpečenie záväzku „dočasným“, prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti aj naďalej zostáva úkonom určeným na majetkovú dispozíciou z predmetom určeným na zabezpečenie záväzku, v prípade nesplnenia záväzku, čo len usvedčuje obžalovaného v úmysle týmto zabezpečovacím úkonom vymôcť pohľadávku, ktorú mal mať voči spoločnosti - existenciu, ktorej reálne nevedel preukázať v rozsahu ním uvádzanom tak, že si privlastní do majetku spoločnosti patriaci majetok.

Napokon bolo dokázané, že v tom čase (k 30.04.2009 už vyznačená plomba o zmene práva k nehnuteľnosti na základe zmluvy V-524/2009) minimálne od dňa 04.05.2009 bol predsa riadne vykonaný zápis vklad do katastra vlastníckeho práva k stavbe „Technická služba originality vozidiel“ súpisné číslo 3762 na parcele číslo XXXX/XXX, zapísanej na LV číslo XXXXX v katastrálnom území Bardejov v prospech obžalovaného V. O. ako fyzickej osoby, pričom niet pochyb (opierajúc sa aj o výpoveď svedkyne O. N. vtom čase zamestnankyne správy katastra), že k zápisu vlastníckeho práva došlo na základe rozhodnutia tzv. vkladára ktorým bol podľa obsahu spisu Správy katastra Bardejov vedenom pod č. V-XXX/XXXX, V. X. O..

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené skutočnosti plynúce z vykonaných dôkazov krajský súd má zato, že vo svojom súhrne tieto bez rozumných pochybností vedú k totožnému záveru tak, ako ho vyčerpávajúco vyhodnotil aj súd prvého stupňa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na str 12., kde uviedol : „Z ustálených skutkových záverov vyplýva, že obžalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka a neoprávnene zmenšil majetok spoločnosti na škodu obchodnej spoločnosti, ako aj z článku 12 spoločenskej zmluvy, a to majetkovou dispozíciou patriacou do kompetencií valného zhromaždenia a predstierajúc poskytnutie pôžičky v sume 310.000 eur v prospech obchodnej spoločnosti a jej následné nesplatenie, bez súhlasu druhého spoločníka a konateľa uzatvoril so sebou ako fyzickou osobou zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a bez zaevidovania tejto zmluvy do účtovníctva obchodnej spoločnosti a bez vedomia druhého spoločníka a konateľa predložil túto zmluvu Správe katastra v Bardejove s návrhom na jej vklad, na základe ktorého Správa katastra Bardejov rozhodnutím o povolení vkladu č. V-XXX/XXXX z 27.4.2009 obžalovaného zapísala ako vlastníka stavby „Technická služba originality vozidiel“. V dôsledku uvedeného konania spoločnosti spôsobil škodu vo vyššie uvedenom rozsahu. Konal tak spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 135a Obchodného zákonníka a ktorý nemožno označiť ako výkon pôsobnosti konateľa obchodnej spoločnosti s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti, pretože záujmom spoločnosti a samotným účelom podnikania je dosiahnutie zisku. Obžalovaný svojím konaním poškodil obchodnú spoločnosť, keďže jeho konanie viedlo k formálnej a dočasnej „strate vlastníckeho práva“ k nehnuteľnosti (budove „Technická služba originality vozidiel“) a k zamedzeniu možnosti podnikania spoločnosti v danej oblasti a tiež rozvoja obchodnej spoločnosti získaním oprávnenia na vykonávanie technickej kontroly popri kontrole originality a emisných kontrolách.

”

Z vyššie uvedeného podľa názoru krajského súdu teda vyplýva, že obžalovaný V. O. ako konateľ spoločnosti U. BJ, s.r.o., so sídlom v Z., X. 2, porušil niekoľko zákonných ustanovení, ustanovení Spoločenskej zmluvy, konal v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s odbornou starostlivosťou s akou

má konateľ vo vzťahu k spoločnosti konať, uprednostňoval svoje osobné záujmy a účelovo vytváral zmluvné vzťahy, aby sa neoprávneným spôsobom na úkor spoločnosti obohatil.

Následne krajský súd pristúpil k hodnoteniu ustáleného skutkového stavu z pohľadu jeho právneho posúdenia ako obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona, oproti argumentácii okresného súdu, ktorý ho právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona a napokon aj pôvodnej právnej kvalifikácii skutku kladeného za vinu obžalovanému v obžalobnom návrhu okresného prokurátora ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Okresný súd sa k nemožnosti právneho posúdenia konania obžalovaného ako trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona už vyjadril v poradí prvom rozsudku č.k. 1T/157/2014 - 896 z 15.05.2017 v posudzovanom prípade kde s jeho právnym hodnotením dokázaných skutočností a závermi v odôvodnení sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, ako to už skôr konštatoval (sp.zn. 5To 38/2017), keďže konštantná rozhodovacia prax súdov uzatvára, že ak je páchatelom štatutárny orgán obchodnej spoločnosti (v tomto prípade konateľ „útočiaci“ na majetok spoločnosti), nemôže byť zároveň aj osobou, ktorá bola uvedená do omylu pri dispozícii z majetkom spoločnosti, a preto spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. zo strany štatutárneho orgánu, v takýchto prípadoch, teda neprichádza do úvahy.

V tejto súvislosti krajský súd rovnako ako súd okresný opätovne poukazuje na to, že pokiaľ konateľ (štatutárny orgán a to aj ak je súčasne aj spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti) nakladá s majetkom obchodnej spoločnosti (právnickej osoby), ktorou v danom prípade spoločnosť z ručením obmedzeným bezpochyby je - a to aj v prípadoch, keď je jej jedným spoločníkom a konateľom zároveň v jednej osobe, tak nenakladá so svojím majetkom, (vo vzťahu k nemu je majetok spoločnosti „cudzou vecou“) ale z majetkom vo vlastníctve tejto spoločnosti (patriacim tejto právnickej osobe), teda z majetkom, ktorý mu bol na tento účel zverený (na účel vykonávania podnikateľskej činnosti z cieľom dosiahnutia zisku). Pozri primerane R 48/2013, NS ČR R 18/2006.

Ďalej krajský súd poukazuje na časť znenia právnych viet rozsudku NS ČR sp. zn. 8 Tz 136/2000 zo dňa 19. 7. 2000, ktorý bol následne publikovaný pod R 5/2002, ktoré sú vzhľadom na zjavnú zásadnú podobnosť s právnou úpravou uvádzaných trestných činov v Trestnom zákone SR bez rozumných pochybností aplikovateľné aj na posudzovaný prípad.

Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 Tr. zákona (poz. súdu podľa § 221 Tr. zákona) predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a jej učenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované teda celkom štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Okrem páchatel'a môže ísť u ostatných osôb aj o právnické osoby.

Ak má byť trestný čin podvodu spáchaný s využitím omylu (alebo neznalosti všetkých podstatných skutočností) právnickej osoby, musí konať v omyle (resp. s uvedenou neznalosťou) fyzická osoba, ktorá je alebo by bola v danej veci oprávnená urobiť príslušný právny úkon spojený s majetkovou dispozíciou v mene právnickej osoby alebo v jej zastúpení. Musí ísť teda o takú fyzickú osobu konajúcu v rámci právnickej osoby, ktorej činnosť či nečinnosť v dôsledku omylu (neznalosti) je v príčinnej súvislosti so vznikom škody a s obohatením páchatel'a či inej osoby.

Ak niet omylu žiadnej osoby, ktorá by činila majetkovú dispozíciu, pretože osoba, ktorá disponovala s cudzím majetkom, jednala so znalosťou všetkých rozhodných okolností, a ak bola napriek tomu úmyselným konaním spôsobená škoda na cudzom majetku, môže ísť len o iný trestný čin, než je trestný čin podvodu podľa

§ 250 Tr. zákona (poz. súdu podľa § 221 Tr. zákona) . Do úvahy prichádza napr. trestný čin sprenevery podľa § 248 Tr. zákona (poz. súdu podľa § 213 Tr. zákona) alebo trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zákona (poz. súdu § 237 Tr. zákona).

V nadväznosti na uvedené pri hodnotení rozhodujúcich kritérií podmieňujúcich právne posúdenie skutku kladeného za vinu obžalovanému V. O. v posudzovanom prípade, či do úvahy prichádza trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zákona alebo trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Tr. zákona, krajský súd opätovne zvýrazňuje, že povaha úkonov konateľa (štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti), ktorými s majetkom spoločnosti nakladá s reálnym následkom na hodnote majetku spoločnosti určuje, či koná v prospech tejto spoločnosti alebo na úkor jej majetku, s prihliadnutím na aký účel mu bol zverený. Pokiaľ konateľ koná vedome tak, že majetok spoločnosti „zmenšuje“, je potrebné skúmať z akým úmyslom, či s úmyslom ho na trvalo odňať z dispozície spoločnosti užívať ho a súčasne obohatiť seba alebo iného, alebo povaha úkonu smerovala len k jeho dočasnému užívaniu, dočasnému odňatiu z dispozície spoločnosti s ním nakladať, opäť za akým účelom a v či prospech. Obe alternatívy, pokiaľ smerujú k obohateniu sa konateľa (či iného) na úkor majetku obchodnej spoločnosti sú totižto s trestnoprávného hľadiska relevantné.

V kontexte uvedeného je potom potrebné opäť zvýrazniť, že prevod vlastníckeho práva v tomto prípade bol uskutočnený na základe zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009 v zmysle ktorej si ako konateľ spoločnosti chcel zabezpečiť svoj „údajný“ osobný záväzok voči majetku tejto spoločnosti prevodom vlastníckeho práva k vyššie uvedenej nehnuteľnosti, ktorej výlučným vlastníkom bola obchodná spoločnosť v ktorej je nie len konateľom ale aj spoločníkom.

Z hľadiska trestnej zodpovednosti obžalovaného V. O. pri hodnotení ustálených skutkových zistení podľa názoru krajského súdu je rozhodujúcou tá skutočnosť, že obžalovaný nakladal s majetkom spoločnosti - nie vlastným majetkom, ale majetkom spoločnosti - tak, že týmto úkonom „zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva - s obsahom ktorého bol bez rozumných pochybností obžalovaný oboznámený, prejavil navonok vôľu, aby majetok tejto spoločnosti nadobudol z dôvodu a pohnútok už skôr popísaných do svojho osobného vlastníctva.

Obžalovaný takýmto konaním teda spôsobil vedome stav, keď na základe ním predloženej zmluvy, v ktorej bol obsiahnutý jeho prejavu vôle navonok, na správu katastra došlo k prevodu vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti v jeho prospech ako fyzickej osoby, inak povedané konaním obžalovaného bol tento majetok spoločnosti reálne (na nie nepodstatnú dobu) odstránený z majetkovej dispozície tejto spoločnosti v prospech obžalovaného, čím došlo v tej dobe k zmenšeniu majetku obchodnej spoločnosti.

Za danej dôkaznej situácie krajský súd poukazuje na to, že subjektom trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 Tr. zákona (teraz § 237 ods. 1 Tr. zákona) môžu byť len fyzické osoby, ktoré sú podľa zákona alebo podľa zmluvy povinné vybavovať záležitosti iných osôb, pokiaľ je v tom zahrnutá aj povinnosť starostlivosti o ich majetok. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, v ktorých sa nepreukáže, že by uvedené osoby úmyselným porušením povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok obohatili seba alebo iného, ale preukáže sa len spôsobenie škody nie malej na cudzom majetku. V tomto zmysle je ustanovenie § 255 ods. 1 Tr. zákona (teraz § 237 ods. 1 Tr. zákona) subsidiárne k iným ustanoveniam osobitnej časti Trestného zákona napr. k ustanoveniu § 248 ods. 1 Tr. zákona (teraz 213 ods. 1 Tr. zákona) trestnom čine sprenevery. (Uznesenie NS SR z 8.12. 1994, sp. zn. 8 Tz 31/94, publikované ako R 3/1995 Zbierka súdnych rozhodnutí súdov SR a stanovísk NS SR).

Ak si teda páchatel prisvojí vec z cudzieho majetku, ktorý bol povinný opatrovať alebo spravovať, dopustí sa trestného činu sprenevery, a nie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. (Rozsudok NS ČR z 18. 1. 2001 sp. zn. 11 Tz 276/2000, publikovaný R 21/2002 Zbierka súdnych rozhodnutí súdov ČR a stanovísk NS ČR)

K argumentácii obžalovaného v odvolacích námietkach, že v skutočnosti došlo len k administratívne prevodu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti bez jej reálnej držby a voľného nakladania - dispozície - s ňou zo strany obžalovaného krajský súd uvádza, že potom čo došlo k tzv. zavkladovaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v prospech obžalovaného uvedená spoločnosť reálne nemohla z nehnuteľnosťou predsa nakladať ako vlastník, teda došlo k jej odňatiu z jej dispozície obchodnej spoločnosti - na čas, pokiaľ nebol najsamprv prostredníctvom civilného konania rozsudkom Okresný súd Bardejov č. k. 3C/120/2009 - 143 zo dňa 16.04.2010, právoplatný dňa 29.05.2010 rozhodnuté o absolútnej neplatnosti právneho úkonu - spornej zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 09.04.2009, a následne rozhodnuté Správou katastra Bardejov č. V XXX/XXXX zo dňa 28.1.2011 o zamietnutí konania

o návrhu na vklad tejto zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. Rovnako platí, že bolo predsa v plnej dispozícii obžalovaného ukončenie tohto sporu bez tohto, aby musel druhý spoločník vôbec iniciovať podaním žaloby konanie pred súdom o neplatnosť tohto úkonu naopak obžalovaný nevyvinul, žiadnu aktivitu na navrátenie veci do pôvodného stavu, ale dokonca ako odporca v rámci konania pred súdom, pasívne čakal až na hore označené rozhodnutie súdu a správy katastra. Týmto svojím správaním - opomenutím konania - vlastne vedome udržiaval stav, kedy obchodná spoločnosť U. BJ, s.r.o., Z., nemohla na čas minimálne do rozhodnutia správy katastra do dňa 28.1.2011 a zjavne od 30.04.2009 s nehnuteľnosťou slobodne nakladať ako s vlastným majetkom.

Napokon pokiaľ by aj platilo tvrdenie obžalovaného, že obžalovaný sa tzv. zavkladovaním pôvodnej zmluvy stal „vlastníkom“ predmetnej nehnuteľnosti len „de iure“, no nie „de facto“, a nevyvíjal žiadnu aktivitu, aby sa ujal mu daných vlastníckych práv k predmetnej nehnuteľnosti, aby mal vec fakticky vo svojej moci krajský súd uvádza, že zákonným znakom trestného činu sprenevery § 213 Tr. zák. nie je prospech páchatel'a z toho, že si prisvojil cudziu zverenú vec.

Na naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zákona (poz. súdu § 213 Tr. zákona) nie je potrebné, aby páchatel' konal v úmysle prisvojením si cudzie zverenú veci obstaráť sebe alebo inému trvalý prospech, teda „de facto“ aby „obohatil seba alebo iného“, ako je to napr. trestnom čine podvodu podľa § 250 Tr. zákona (poz. súdu § 221 Tr. zákona). Preto trestného činu sprenevery sa môže dopustiť aj páchatel', ktorý si prisvojil cudziu zverenú vec tým, že v rozpore s účelom, na ktorý mu bola zverená, ju odmietol vydať vlastníkovi a svojvoľne ju ponechal mimo svojho dosahu na mieste, kde umožnil jej odcudzenie inou, bližšie neurčenou osobou. (Uznesenie NS ČR zo 16.05. 2007, sp. zn. 3 Tdo 344/2007).

Na záver hodnotenia produkovaných dôkazov je možné uzavrieť, že všetky tieto skutočnosti z nich plynúce potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému V. O. za vinu sa stal a je trestným činom, ktorý však bolo potrebné z dôvodov už skôr uvádzaných právne posúdiť v tomto rozsudku ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že si obžalovaný prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu tak, ako to bolo ustálené znaleckým posudkom č. 35/2009 k hodnote stavby (č.l. 360-380 vyšetrovacieho spisu) a predstavuje ju všeobecná hodnota stavby „Technická služba originality vozidiel“ bola k 1.5.2009 7.802.634 Sk (259.000 eur).

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona škodou veľkého rozsahu sa totižto rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok suma 266 eur, čiže najmenej 133 000 eur.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku (aj keď pri inej právnej kvalifikácii ale totožnej trestnej sadzbe) zistil rovnako ako okresný súd, že v priebehu trestného konania vznikli zjavne prieťahy v konaní, ktoré nie je možné dávať výlučne za vinu obžalovanému, čo vyvolalo dôvod pre úvahy súdu pri ukladaní druhu trestu no najmä jeho výmery pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby

V súvislosti s uvedeným zistením súčasne platí, že pri hodnotení plynulosti priebehu dokazovania v trestnom konaní, no v posudzovanom prípade najmä na hlavnom pojednávaní, že pri zohľadnení príčin prieťahov v konaní je potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, správanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali, keďže ich ustálenie má podstatný význam na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe) prostredníctvom zmiernenia druhu, ale najmä výmery trestu (pozri primerane III. ÚS 353/2011 a III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06, III. ÚS 102/10, III. ÚS 353/2011).

Základnými kritériami na hodnotenie veci z hľadiska - zložitosti prípadu - je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci a samozrejme aj samotná povaha (právna a faktická zložitosť) veci (pozri tiež II.ÚS 26/95, III. ÚS 102/10).

Tejto súvislosti podľa názoru krajského súdu síce nešlo v posudzovanom prípade o úplne bežnú trestnú vec z hľadiska skutkového stavu a to najmä právnej a faktickej zložitosti prípadu, no súčasne platí, že nebolo potrebné vypočúvať viacero obžalovaných, či svedkov, resp., vykonávať cezhraničnú spoluprácu pri získavaní dôkazov, preto už samotné prípravné konanie bolo vykonané v takej kvalite a kvantite produkovaných dôkazov a v takom rozsahu, že vytvorilo riadny podklad pre podanie obžaloby a po prenesení týchto dôkazov do dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo možné v merite veci bez zásadnejších prietahov rozhodnúť.

Rovnako tak pri hodnotení správania sa osôb, ktoré mohli prispieť k prietahom v konaní krajský súd nezistil zo strany účastníkov konania (strán v konaní) a to hlavne zo strany obžalovaného, včítane jeho obhajcu, aby na základe jeho správania sa malo dôjsť k zásadným - zbytočným prietahom v rámci vykonávaného dokazovania ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní, je však pravdou, že obžalovaný čiastočne prispel k predĺženiu doby pre predloženie veci okresným súdom na rozhodnutie odvolaciemu súdu, keď predĺžil lehotu mu súdom uloženú na písomné odôvodnenie, či už písomného vyjadrenia, k odvolacím námietkam okresného prokurátora v poradí prvého prvé rozsudku, resp. písomného odôvodnenia odvolania proti v poradí druhého rozsudku okresného súdu, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného potom krajský súd zisťuje, že rozhodujúcim dôvodom pre vznik konštatovaných prietahov v trestnom konaní je dĺžka vykonávaného dokazovania v posudzovanom prípade v konaní pred súdom.

Z obsahu spisu plynie, že obvinenie pre prejednávaný skutok, ktorý mal spáchať ešte v apríly roku 2009 bolo obžalovanému V. O. vznesené ešte dňa 28.05.2013 a obžaloba v prejednáwanej veci bola na obžalovaného podaná dňa 10.10.2014 a odvolaním napadnutý rozsudok v tomto prípade v poradí druhý bol vyhlásený dňa 11.11.2019.

V prejednáwanej veci bol rozsudok okresného súdu, ako už bolo v úvode naznačené raz zrušený a vec vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie za účelom doplnenia dokazovania, resp. s pokynom hodnotiť všetky dôkazy produkované v trestnom konaní, včítane dôkazov predkladaných obžalovaným. (Rozsudok Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 1T157/2014 zo dňa 15.05.2017 zrušený uznesením krajského súdu sp.zn. 5To 38/2017 zo dňa 26.06.2018)

Súd v tomto prípade vykonal dokazovanie celkovo na ôsmich pojednávaniach kde reálne zákonný sudca v tomto prípade začal vykonávať dokazovanie až po pridelení veci dňa 23.02.2017 keďže v predchádzajúcom období od podania obžaloby vo veci konal iný zákonný sudca, ktorý medzitým dosiahol dôchodkový vek, čo bol dôvod pridelenia tejto trestnej veci novému zákonnému sudcovi, čo však nie možné dávať za vinu obžalovanému. Súčasne je potrebné objektívne priznať, že podiel na dobe ktorú je možné považovať za dôvodné prietahy v konaní v tomto prípade malo aj rozhodovanie krajského súdu v rámci odvolacieho konania. Krajský súd teda v posudzovanej veci meritórne rozhodoval až po (jedenástich rokoch od spáchania skutku) cca ôsmich rokoch od vznesenia obvinenia obžalovanému v tomto prípade, čo je možné objektívne považovať za extrémne dlhý čas po ktorý bolo voči obžalovanému vedené trestné stíhanie.

Po takto ustálených rozhodujúcich skutočnostiach majúcich vplyv na vzniknuté prietahy v tomto konaní a po vykonanom dokazovaní okresným súdom k výroku o treste potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení druhu a výmery trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúc na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným

trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody uložený pod dolnú hranicu zákon ustanovenej trestnej sadzby (ktorá v tomto prípade je podľa § 213 ods. 4 Tr. zákona 10 rokov až 15 rokov) vo výmere 3 rokov a teda nespojený s jeho výkonom.

Ako už bolo naznačené predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako jedenásť rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zásadným spôsobom zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania trestného konania po zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania preto trest uložený obžalovanému V. O. napadnutým rozsudkom považuje odvolací súd za neprimeraný aj napriek tomu, že už sám okresný súd správne túto skutočnosť spojenú z nedôvodnou dĺžkou prebehujúceho dokazovania pred súdom zohľadnil.

Doterajšou dĺžkou svojho bezúhonného života, z ktorého bola predmetná trestná činnosť výnimkou, obžalovaný dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu ukladať mu trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe.

Po zohľadnení týchto skutočností odvolací súd sám uložil trest odňatia slobody ako už bolo uvedené vo výmere 3 (troch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov.

Na posilnenie dosiahnutia účelu uloženého trestu odňatia slobody krajský súd uložil obžalovanému V. O. probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súčasne mu súd uložil ak povinnosť spočívajúcu v príkaze podľa § 51 ods. 4 písm. h/ Tr. zák. podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku. Taktiež podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať pozíciu štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti na dobu 3 (troch) rokov.

A napokon keďže odvolacím námietkam okresného prokurátora nevyhoveli postupom podľa § 319 Tr. poriadku jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky priamo aplikoval čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto a hore uvedených dôvodov potom zrušil odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste a sám rozhodol, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.